

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

II. Hussius VViclephi libros in vulgarem linguam transfert.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

BOHEMI FIUNT SCHISMATICI.

Ioannes Hussius & Hieronymus Pragensis supplicio afficiuntur.

CAPUT III.

ARGUMENTUM.

- I. *Ambitio Concionatorum Bohemici schismatis causa.*
- II. *Hussius VViclephi libros vulgarem in linguam transfert.*
- III. *VVenceslai Regi impura vita.*
- IV. *Qui primus haresis eorum qui sub utraque specie communionem exceperunt fuerit auctor.*
- V. *Hussius & Hieronymus Pragensis ad Constantiense Concilium profecti cremantur.*
- VI. *Turba ex Hussi morte excitata.*
- VII. *VViclephus & Hussius primi pseudo-martyres.*
- VIII. *Qua post mortem Hussi in Bohemia euenerint.*

QUEMADMODUM indulgentiarum prædicandarum inuidia Lutherum in arenam contra Romanam Ecclesiam produxit, sic Academia Pragensis cathedræ æmulatio Ioannem Hussium amplectendâ Wiclephistarum hæresin accendit: quæ vix nata, mutato nomine, Hussitarû deinceps dicta est, & etiam nunc magnam Bohemiæ partem occupat. Pragensem quidem Academiam Carolus IV. ex Luxemburgiorum Principum familia Rex Bohemiæ, ad formam Parisiensis Vniuersitatis instituit, & amplissimis Privilegiis, dignitatibus & redditibus auxit (a) Erat vero in quatuor Nationes ab initio diuisa, nempe in Bohemicam, Saxonicam, Bavaricam, & Polonicam: quatum tres hæc posteriores æqualiter cum Bohemis ad publicæ officia & munera admittebantur. Et sub hoc quidem instituto Pragensis Vniuersitas aliquamdiu sume floruit, sic vt inter viginti ac triginta studiosorû millia in ea numerata fuisse perhibeantur: donec homo quidam turbulentus (b) in nationis suæ contumeliâ interpretatus quod pleraque Vniuersitatis munia & dignitates penes Germanos essent, sursum deorsum omnia miscere allaborauit. Incensus verimque, inuentutis præsertim scholasticæ animis, à iurgiis tandem & verbis ad verbera ventum fuit, non aliter ac si de ipsa Patriæ salute ageretur. Bohemi apud VVenceslaum regem conquesti, quod externi Germani indigenis præfer-

rentur, atque omne fere imperium autoritatem in se detrauerent, petierunt vt ei rei modo in posterum constituto, æquitas seruaretur. Rex à Bohemis persuasus, turbas illas componendi desiderio, edixit vt posthac vna Bohemorum natio ceteris tribus æquipararetur. Nouam hanc Regis constitutionem, præsertim circa Rectoris & Regentium electione, Germani ægerrime tulerunt. quumque priuilegijs suis, vt dicebant, cedere nolent, vi & armis res disceptari cœpit: sed Bohemi & numero & patriæ prærogatiua superiores & à Magistro Ioanne Hussio instigati, Germanis clauces & præcipua honorum Vniuersitatis insignia facile extorserunt. Ex quo factum est, vt non multo post Germani duobus agminibus, in quorum vno mille, in altero tria milia studiosorû fuerant, hi Lipsiam (vbi ex Pragensis iudeis noua & celeberrima postea Academia effloruit) illi vero Erfordiam commigrarint.

II. Hoc successu elatus, & iam liberior factus Hussius, VViclephi libros in vernaculam linguam transtulit, eorumque exempla ad præcipuos totius regni proceres misit. Nactus deinde ob singularem scientiæ opinionem, concionandi munus, publicis sermonibus VViclephi iactitabat innocentiam, & doctrinam tamquam Euægelicam commendabat: adeo vt non modo vulgus & sæculares, verum etiam ex ordine Ecclesiastico nonnulli magnæ auctoritatis, lubenter ei aures animosque præberent: ij in primis (vt eius temporis testantur historiographi) qui vel ære alieno oppressi, vel Ecclesiæ, in quam ob maleficia inciderant, correctionem metuentes, nouis rebus studebant. Inter Hussij vero sectatores facile præcipue fuerunt Hieronymus Pragensis, & Jacobellus quidam (c) uterque concionator egregius, qui consensu suggestu, iniurias in Ecclesiam canonicas laicis confingendi & feminis etiâ S. scripturam legendi occasiones suppeditabant, adeo vt Ecclesiasticos etiam ad disputationem prouocare non vererentur. Ex hac vniuersa numero vna præcipue celebratur, nomine Iezabel, Vrsula illius, quæ Lutheri tempore vixit, compat. Pragensis Archiepiscopus Subiaco à Leporibus Librum VViclephi comburi palam iussit 200. conquisitis exemplaribus, sed quum in VVenceslao Rege, luxu & delicijs perditio, nihil aut parum admodum præsidij esse

Rr 3 vide

a Vid. Albert Crant lib. 10. de VVandalia. b Anno 1509. c En. Sylui. & Coeli lib. 1.

videret, Pontificem primo appellauit; deinde ad Sigismundum Imperatorem profectus. calamicosum Bohemia statum ei exposuit. Huic in ipso conatu nondum plane desperatis rebus remedium afferendi, mortuo Polonij non sine fama ueneni propinatri ab Hæreticis, circa Anno 1405. Magist. Aloicus Medic. Doctor. successit, fauente VVenceslao (d) homo impenso auarus & sordidus. qui maiorem cellæ & horrei quam Ecclesiæ curam gerebat; non tam spiritali & salubri cibo pascendis quam uellendis ouibus intentus. Inde factum, ut quæ prædecessor cœperat, numquam ad exitum sine perducta. Euersionem hunc Æneas Syluius graphice admodum depingit, dicens, clauis cellæ cingulo alligatas gectare, & carnem ferinam aliunde dono sibi missam, per famulos in foro vendere; atque etiam ne edacioribus ministris uteretur, anus edentulæ opera in culina uti solitum. Idem rogatus aliquando, eodem restante Syluio, *quis sonus omnium maxime esset molestus, Eum, aiebat, quem maxilla edentes, ederent*, qui deinde etiam hoc nefas adiecit male actis, quod Episcopatum vendisse dicitur. Et hoc quidem modo, neglecto commissarum suæ fidei ouium pastu, miserimus ille uidebat Archiepiscopus, ut nemo iam debeat mirari lupum illum infernalem in grege ad eum modum pastore destituito tantam stragem edidisse?

III. Alexander V. qui tum sedem pontificiam tenebat, ubi de miserabili statu Bohemiæ cognouit, pro ea qua pro Christi grege excubabat sollicitudine, Hussium Romam ad dicendam causam citauit. Idem deinde fecit eius successor: qui insuper ad VVenceslaum Regem vehementer affectuosam scripsit Epistolam, monens ut malo in regno ipsius gliscenti tempestiue occurreret. Hanc uero admonitionem VVenceslaus non maioris fecit quam præfixæ natiuitatis: ut qui dies noctesque continuis comestationibus exigeret, nec quidquam aliud curæ haberet, quam ut mensa opiparis ferculis & bono uino esset instructa; ijs quorum cerebella & delictiora membra quotidie comedeat, animantibus per similes, de præsentibus æque ac de præteritis, & de futuris ac de præsentibus parum sollicitus; adeo ut tamquam aliter Vitellius etiam Regem se esse obliuisceret, nisi subditorum modestia ei memoriam subsiceret. Summum illi bonum uenter erat, & acceptissimum qui nouam ad irritandam, uel explendam gulam potius, voluptatem inuenisset. Ferunt quum aliquando prandi

um non ita uti iusserat offendisset, iussisse ministrum caponis instar uerum affixum, ad ignem torreri. Plusquam crudèle & belluinum profecto facinus, ut circa tam leuicem voluptatem, negligentia tam in humano supplicio puniretur. Eiusdem voluptatis Henricus VII. Angliæ Rex tam appetens quoque fuisse dicitur, ut Apitium quendam, obscurum ceteroqui hominem, ad magnam dignitatem eueherit, eo quod caponem (quem ille cibum pro exquisitissimis habebat delicijs) optime sua cura assatur, ipsi apposuisset (e) Quamuis autem, uti diximus, per summam seueritatem omnia negligeret, magistratus tamen regni fretus legibus tres Hussitas sediciosos comprehendi, & capite plecti iussit. At Hussius cum suis corpora interretorum infami loco detracta per vrbes Ecclesias circumulie, cantantibus sectæ suæ sacerdotibus: *Isti sunt sancti, qui pro Testamento Dei corpora sua irade-runt. Ecce Iesu Christi maritres: & tandem in sacra-rium templi Bethlehemitici, tamquam martyrum reliquias, aromatis condita reposuit (f).*

IV. Hussius porro eandem quam omnes hæretici uiam tenuit, quibus solenne est aliorum contentis & opinionibus nouas quasdam admiscere. Quare ijs quos ex VViclephi libris hæretice erroribus, non contentus, ex suo quoque cerebro nonnullos superaddidit; nihilominus interim se Catholicum esse protestans, ut VValsingham scribit. *Quid enim aiebat, Protestor ego me Christianum esse & mansurum. Quod si errasti, Ecclesia me iudicio submitto, quod ad sepulcrum usque sequi paratus sum: ac uolo, ut quæcumque à me dicta & scripta sunt, secundum S. scripturam & Doctorum sensum intelligantur. Quod si contrarium Fidei quid dixi, reuocatum uolo.* Quæ quam sincere ab eo sint dicta euentus ostendit, cū convictus ab Ecclesia noluit subscribere reuocationi. Itaque bono scuto male usus est donec sua confirmaret, more quo omnes hæretici semper uti sunt, solis sibi interim de erroribus suis iudicium arrogantes (g). Illam uero de communionem sub utraque specie controuersiam, quam postea ab ipso denominari. Hussitæ in primis uiderunt, non Hussius primus, sed Germanus quidam Petrus Dre-sensis nomine monuit: qui ob hæresis suspicionem Lipsia profugus, Pragam redijt, & puerorum do-

d Catalogus Episcoporum Pragensium. e Sanderus lib. de schis. Angl. f Æn. Syluius in Hist. g Thom. VValsing in Rich. 1. pag. 200.